

Αλλά εσύ άκουγες κρότους, κτίστες και ήχους. Ανεπαισθήτως δεν σ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω...

Η διάψευση των προσδοκιών για ένα καθαρό και βιώσιμο τοπίο στο χρέος, που θα δικαίωνε θυσίες επτά ετών στην κοινωνία και θα έδινε δυναμική παραγωγικής ανάπτυξης στην οικονομία, είχε ήδη προαναγγελθεί στο προηγούμενο eurogroup του Μαΐου, όπως και στα σενάρια που το ακολούθησαν σε διεθνή μέσα.

Στις 15 Ιουνίου ήρθε η επιβεβαίωση. Και επίσημα πια, αντί να ξεκαθαρίσει το τοπίο η χώρα εγκλωβίστηκε στο αδιέξοδο. Η υπερφορολόγηση και η φτωχοποίηση σε συνδυασμό με τα πλεονάσματα 3,5% μέχρι το 2022 και άνω του 2% σε χρονικό βάθος άλλων δύο γενεών δείχνουν ότι όχι μόνο δεν έπιασαν τόπο οι θυσίες επτά ετών, αλλά ότι αυτές διαγωνίζονται.

Και γιατί αυτός ο άδικος οικονομικός εγκλωβισμός της χώρας; Γιατί μόνο κάπως έτσι το χρέος μπορεί να θεωρηθεί βιώσιμο και να αποπληρωθεί στο ακέραιο.

Αλλά ακόμη κι αν οι αυτές οι πρόσθετες θυσίες αποδώσουν καρπούς, έστω μιας άδικης και αποικιακού τύπου ανάπτυξης, τότε απλά οι δανειστές θα αποπληρώνονται πιο γρήγορα, ενώ αν το «γαϊδούρι του Χότζα» αρχίσει να παραπατά, τότε το χρέος θα παρατείνεται, που όμως αυτό θα σημαίνει νέα δανειακά φορτία, όπως ο Σόιμπλε, η αλεπού της Ευρωπαϊκού ερήμου, άφησε εύστοχα να εννοηθεί.

Ίσως οι πιο σημαντικές φράσεις-κλειδιά στην απόφαση του eurogroup της 15^{ης} Ιουνίου να είναι οι παρακάτω:

«έκτακτο αναπτυξιακό πακέτο ... θα εφαρμοστεί εάν επιτευχθούν οι συμφωνηθέντες μεσοπρόθεσμοι στόχοι.»

«δεύτερη δέσμη μέτρων για το χρέος στο βαθμό που χρειάζεται για την επίτευξη των προαναφερθέντων στόχων για τις ακαθάριστες χρηματοδοτικές ανάγκες ... αυτά τα μέτρα δεν θα συνεπάγονται επιπλέον κόστος για άλλα δικαιούχα κράτη μέλη.»

«Στο τέλος του προγράμματος, υπό τον όρο ότι θα έχει ολοκληρωθεί επιτυχημένα και εφόσον χρειαστεί, θα εφαρμοστεί το δεύτερο πακέτο μέτρων για το χρέος.»

Ωστόσο παρά την «αφοπλιστική ειλικρίνεια» του κειμένου για το πως διαγράφεται το στερημένο, υποταγμένο και διατεταγμένο μέλλον της Ελλάδας για τις επόμενες δεκαετίες, ο Αλέξης Τσίπρας και η ηγετική του ομάδα επιμένουν να τρέφουν την αποσαρκούμενη κοινωνία με το «ζωτικό ψεύδος» για δυνατότητες παραγωγικής ανάπτυξης σε οικονομικές σχέσεις που όλο και περισσότερο φέρνουν στο μυαλό τον Σάιλοκ: *«Εσύ έφτυνες στα γένια μου και με κατούραγες, και τώρα μου ζητάς λεφτά; Δόλωμα στ' αγκίστρι μου θα κάνω το κρέας σου, να θρέφει την εκδίκησή μου».*

Μάλιστα ο πρωθυπουργός που κάθε τόσο αρέσκεται να χρησιμοποιεί σαν επιχείρημα την πτώση της ανεργίας, θα όφειλε να γνωρίζει ότι σήμερα η

μετανάστευση είναι αυτή που διαμορφώνει την τελική εικόνα. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, τον Μάρτιο του 2017, το εργατικό δυναμικό της χώρας με 4,750 εκατομμύρια ψυχές, βρέθηκε στο πιο χαμηλό σημείο από τον Μάιο του 2010 (έναρξη του πρώτου μνημονίου).

Μιλάμε για μια συρρίκνωση της τάξης του 5,6% που ήδη υπερβαίνει εκείνο της πενταετίας 1960-1965 (5,2%), όταν σημειώθηκε το πρώτο μεγάλο κύμα της μετανάστευσης.

Ανάπτυξη μιας χώρας αποδεκατισμένης από το έμψυχο δυναμικό της και μάλιστα από το πιο δυναμικό και προσοντούχο που διαθέτει δεν μπορεί να υπάρξει κύριε πρωθυπουργέ. «Ανάπτυξη» μιας αποικίας που στέλνει τα παιδιά της στην αγκαλιά του Σόιμπλε για να δυναμώσουν ακόμη περισσότερο την Γερμανία, ναι, αυτό ήδη υπάρχει και τώρα ενισχύεται!

Και όμως! Όλα αυτά συμβαίνουν τα τελευταία επτά χρόνια με την συμμετοχή ή την ανοχή του συνόλου του πολιτικού κόσμου, των ΜΜΕ, της ίδιας της κοινωνίας και με ελάχιστες εξαιρέσεις.

Μια κοινωνία που συνεχίζει να σιγοβράζει μέσα στο ζωτικό της ψεύδος για καλύτερες μέρες χωρίς την έμπρακτη ανάληψη ευθύνης του καθενός, πολίτη και πολιτικού, στο βαθμό που του αναλογεί για ό,τι έχει συμβεί μέχρι τώρα και συνεχίζει ακάθεκτο και καταστροφικό να συμβαίνει - όταν το ελάχιστο προαπαιτούμενο για να κάνουμε έστω και ένα μικρό βήμα προς τα εμπρός είναι η συναίνεση με κριτήριο την ανάληψη της ευθύνης, όσο επώδυνο και αν ήταν αυτό για άτομα ή ομάδες.

Μια κοινωνία που εντέλει δείχνει να προτιμά την σκληρότητα του Σόιμπλε αντί να απαιτήσει δημοκρατία και δικαιοσύνη στον τόπο της.

Η κατάσταση μας σήμερα μπορεί να θυμίζει τα «Τείχη» του Κ.Π. Καβάφη: «Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ / μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη. / Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ. / Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη· / διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχον. / Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω. / Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον. / Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω.»

Αλλά, με όλο το σεβασμό στον μεγάλο Αλεξανδρινό ποιητή, με μια μικρή

παραλλαγή να απευθύνεται σε όλους μας: «Αλλά εσύ άκουγες κρότους, κτίστες και ήχους. Ανεπαισθήτως δεν σ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω...»

[Δ. Τρικεριώτης](#) , Twitter: [@BlogGnathion](#)